

KUFE'LİLERİN AHİDLERİNİ BOZMASI

<"xml encoding="UTF-8?">

KUFE'LİLERİN AHİDLERİNİ BOZMASI

Irak'ta hakimiyetini sürdüren Emevi yönetimi, İlahi risaletin başarısını ve Hüseyin (a.s)'in göz alıcı başarılarını hissedince vahşete kapıldı. Hatta ordu ve silahlı kuvvetleri halkın, İmam Hüseyin (a.s)'e itaat ve Onu takip etmekte ki aşırı istekleri karşısında, zaaf ve uyuşukluğa kapıldılar.

İdari yönetim Beni Ümeyye'nin seçmiş olduğu "Numan b. Beşir"ın komutası altındaydı. İdari işler tahmin edilmeyecek kadar karışmıştı. Hatta yeni bir değişikliğin halis İslam-ı Muhammedi'nin yararına olacağını düşünüyordu. Numan Bin Beşir, karşılaştığı durum karşısında ve idaresi etrafında

dönüp duran olaylarla ilgili siyasetini açıklama yolunda baskı ve sıkıştırılmalara maruz kalmıştı. Kendisi resmi bir toplantıda: "Benimle savaşmayanla savaşmayacağım. Bana hamle edenden başkasına hamle etmeyeceğim. Şüpheyle hiç kimseyi tutuklamayacağım" dedi.

Emevi yöneticilerin başta gelenleri meşverete koyularak ve çıkar bir yol bulmaya çalışıyorlardı. Sonra hep birlikte karar olarak Yezid b. Muaviye'yi olaydan haberdar etmek istediler ve öylede yaptılar.

Ömer b. Saad, Amaret b. Akabe-i Emevi ve

Abdullah b. Muslim-i Hazermi işe başladılar. Kendi büyüklerine mektup yazarak Şam'da bulunan Yezid'i, Kufe'de olup biten küçük havadis ve olaylardan haberdar ettiler. Yezid, mektubu alınca perişan bir hale geldi.

Ama danışmanı ondan, Kufe şehrinin yöneticiliğine "Ubeydullah b. Ziyad'ı" getirmesini istedi. Çünkü Ziyad'ın oğlu kin ve acımasızlıkta hesapsız idi. Zorluk ve öldürmede başta gelmekteydi. Rahmet, sevgi, acıma gibi diğer insani mefhum ve sıfatlardan yoksun ve anlamazdı. Bunlara ilave olarak Peygamber'in (s.a.a)in Ehl-i Beyti'ne karşı aşırı bir kin beslemekteydi.

İbn-i Ziyad, Yezid'den emir alır almaz, kendi kardeşini Basra'da yerine bırakarak, kendisi b yüz kişilik bir orduyla Kufe'ye doğru hareket etti. Bunlarla birlikte, Basra büyüklerinden bazılarını ki, Kufelilerle akrabalıkları vardı ve sözlerinin eserine inanarak da beraberinde Kufe'ye getirdi.

Böylece İbn-i Ziyad tehdit ve askeri zorba yöntemini, diplomatik yalan ve uyanıklıkla birleştirmiş oldu. Her iki yöntemdende yararlanmaya başladı. Sonra kandırma, zor kullanma, tehdit, korkutma gibi yöntemlerden de istifade etti.

Ordusunu gizlice Kufe'ye gelmesi için hazırladığını halkın içerisinde yaydı. İbn-i Ziyad'ın kendisi ordusundan önce şehre girerek, hükümet binasına uğradı ve Numan b. Beşir'in azledildiğini (görevden alındığını) kendisine bildirdi. Sonra halkı toplatarak ilk konuşmasını yaptı.

Bir taraftan halkı kandırarak, Ben-i Ümeyye yönetimine ve siyasetine vefadar kalanlara çok büyük vaatler verdi. Diğer bir taraftan ise tehditlerini çoğaltarak, hükümetin karşısında duranların, ölümden başka bir nasiplerinin olmadığını bildirdi.

Konuşmasının metni şu şekildedir.

"Sonra Emir-ul Müminin Yezid, şehir sınır ve mal varlıklarının yönetimin bana bırakmıştır. Mazlumların feryadına yetişmem, mahrumiyetlerini yok etmem ve sevgili bir baba gibi sizlere ihsan ve iyilik etmem için bana emir verdi. Benim kırbacım ve kamçım sözümü dinlemeyen ve vilayetimi kabullenmeyenlerin üzerinedir. Dolayısıyla herkesin canını koruması daha yerinde olacaktır.

Daha sonra kabile büyüklerini ve reislerini sıkıştırarak hükümet muhaliflerinin isimlerini liste halinde kendisine vermelerini istedi. Emir icra edilmediği takdirde kendi kapıları önünde idam edileceklerini bildirdi.

Böylece tehdit, kan dökme ve korkul, Kufe şehrine hakim oldu. Dolayısıyla güç ve kudret Ben-i Ümeyye lehine dönmeye başladı. Öyle ki, Şia hareketinin başındakiler ve

İmam Hüseyin (a.s) önderliğindeki Muhammed-i İslami hareketin taraftarları sarsıntıya uğradı ve ortadan kayboldular. Korku ve tedirginlik her tarafı sarmış bulunmaktaydı. Halkın büyük bir bölümü ümitsizliğe düşmüştü. Kufe'nin durumu öyleydi ki kabile reisleri çocuklarını ve sorumlu olduklarını Ben-i Ümeyye hükümetine muhalefetten sakındırıyorlardı. Anneler korkularından, Muslim b. Akil'e yardım etmek için

evlerinden çıkan çocuklarına kapılarını kapatıyorlardı. Bu olaydan faydalanmak isteyenler aç gözlülüklerin den dolayı hükümet sarayına gidiş gelişleri çoğalmıştı. İbn-i Ziyad'ın büyük bir miktar para vereceği düşüncesiyle sevinçlerinden ne yapacaklarını şaşırılmışlardı. Böylece Kufe Şehri tefrika ve karışıklığa dönmüş oldu.

Elbette samimi ve muhlis kişiler, İslam ve hakkın davetine ve sözlerine sadık kaldılar. Muslim b. Akil ile olan irtibatlarını değiştirmişler, Muslim'in emri ve durumun gerektirdiği şekilde Muslim ile irtibat ve ilişkilerini gizlice sürdürmekteydiler işte bundan sonra biat'ın şekli değişerek gerçek İslam'a davet gizli ve sırlı olarak yeraltından yürütülüyordu. O ana kadar Muhtar b. Eb-i Ubeyde'nın evinde kalan Muslim b. Akil-Hani b. Urve'nin evinde kalmaya başladı.

Bu değişikliğin sebebi, Hani'nin mektep ve risalete olan derin ve kuvvetli imanı ve Emiru-l Müminin (a.s) zamanında Ehl-i Beyt'e olan dostluk ve muhabbeti'nin şiddeti idi. Buna ilave olarak Hani, Kufe'de siyasi ve sosyal bir otoriteye sahip idi. Rehberlik ettiği kabileler kişi yönünden diğer

kabilelere nisbeten daha fazla ve büyük bir taraftara sahip idi. Şimdi her şeyden çok İbn-i Ziyad'ın aklını karıştıran şey Muslim b. Akil'in gizlice bulunması idi. Bu konudaki tek şüpheler Hanin'in evi etrafında dönüp oturmaktaydı.

Çünkü Hani bir taraftan hassas mevkiye sahip diğer taraftan ise İmam Hüseyin'e (a.s) biat için Kufede büyük ve sağlam bir kale durumundaydı. Bunlar bir gerçektir ki, Ben-i Ümeyye çalışanları, bundan haberdar idiler. Bundan dolayı Ben-i Ümeyye casusları Muslim'i bulmak için etrafa dağıldılar.

Onlardan birisi olan "Muhakkak" gizli bir şekilde Hani'nin evine girmeyi başardı. Ehl-i Beyt'in dostluk ve muhabbetinden bahsedip duruyordu, böylece bir kaç gün gidip geldi. Sonunda kurnazlık ve şeytanlıkla Muslim'in, Hani'nin evinde olduğunu anlamış oldu.

İşte burada Hani'nin tedbirleri bozulmuş oldu. Çünkü İbn-i Ziyad, Hani'nin yardımında bulunacak ve tarafını tutabilecek adamları kesenin ağzını açıp büyük miktarda para vererek onları Hani'nin etrafından dağıttı. Bunun için her yoldan istifade etti. Bazılarını ise makam ve mevki vaadi vererek kandırdı. Sonunda bütün tehdit, ihanet ve aldatmacılığını işe koydu. İbn-i

Ziyad'ın siyaseti bir hadde kadar başarıya ulaşmış bulunmaktaydı.

Kasbedilmiş hükümetin etrafı korkak kişilerle dolmuştu. İşte böylece Hani'nin tutuklanma planı insafsızca onaylanmış oldu. Hani'nin tutuklanması İmam Hüseyin (a.s)'in hedef yolu için çok çok zararlı idi. Çünkü amacı iyice zayıf kalıyordu ve Hani'nin yok edilmesi, fiili inkılabın Kufeden kaldırılması demek oluyordu.

Müslim b. Akil ise duruma dikkat ederek, tehdit tehlikesini en az düzeye indirmek ve en azından hareketin aslını tehlikeden korumaya çalışıyordu. Muslim bütün vücuduyla, ve Kufe'de inkılabın dayanağı ve temeli olan Hani'ye saldırının, aslında inkılabın kendisine saldırıdan başka bir şey olmadığını hissediyordu. Ama Muslim'in telaş ve çalışması, acılı bir siyasi ve toplum sal-feryada dönüştü ki tarih boyunca devam edecektir.

Hani'nin tutuklanması ağızdan ağıza dolaşıyordu. Her tarafa yayılmıştı. Muslim b. Akil ani bir askeri kararla, hükümet karargahını sarmaya başladı. İbn-i Ziyad ve yardımcıları binanın kapılarını kapatarak içeride gizlendiler. Muslim'in askerleri karargahın etrafında yerleşmeye başladılar ve İnkılaplarının Ben-i Ümeyye'nin vücudunu yok edeceğini yaymaya koyuldular ve olayları açıkladılar.

Tarihçiler şöyle yazıyorlar: Muslim b. Akil'in komutasında olan ordu silah ve kişi yönünden büyük bir güce sahipti ve dikkatleri üzerinde toplamıştı. Aynı zamanda gruplara, kısımlara ve merkez-i yönetim şekliyle düzenlenmişti.

Maalesef İbn-i Ziyad dışarı çıkabilmek için bütün hile, yalan, dolanlarını kullanarak, her yola ve yönteme baş vurarak, taraftarları ve casusları aracılığıyla Ben-i Ümeyye'nin bütün silahlarla donatılmış olan ordusunun Kufe kapılarına dayandığını halkın içerisinde yaydırdı. Bu söylenti kısa bir sürede bütün şehre yayıldı.

Korkak kimseler bu söylentiye daha da büyüttüler (bir kargayı kırk karga yaptılar) uğultu ve gürültüler baş gösterdi ve şehri büyük bir korku sarmış oldu. O kadar ki, anneler çocuklarını Muslim'e yardım etmekten engelliyorlar ve kaçmalarını sağlıyorlardı. Erkekler de çocuklarının ve kardeşlerinin Muslim ile beraber olmalarını ve Ona yardımlarını engelliyorlardı. Bu durum, Muslim'in ordusundan büyük bir bölümün kaçmasına kadar devam etti.

Kalanlar ise bir taraftan korku ve ümitsizlik arasında bocalıyor ve diğer bir taraftan ise dünya

hırsı yüzünden karar alarak dağıldılar. Sonunda Emevi hükümetinin aldatıcı çalışmaları meyvesini verdi ve melün İbn-i Ziyad'ın başarısıyla sonuçlandı. Artık sayılı bir kaç tane halis ve fedakar kimse Muslim b. Akil ile kalmıştı ki, karşılıklı sokak savaşı başlamış oldu. Muslimin taraftarları "Kendi" denen yeri kendilerine siper karar vermişlerdi;

Muslim, öyle bir cesaret gösteriyordu ki tarihte eşine az rastlanmıştır. Ama sonunda Allah yolunda ve İmamı'nın emri doğrultusunda büyük ilahi bir makam olan şahadet derecesine ulaşmış oldu. Muslim hiç bir zaman uyuşukluk göstermedi ve hiçbir zaman teslim olmadı ve hiçbir zaman üzerine almış olduğu emaneti hafife almadı.

Hani b. Urve de diğer bir şehid idi ki Muslim b. Akil'den sonra şahadete yetişmişti. Böylece İmamın hareketinin Kufede olan iki temeli yıkılmış oldu. İmam Hüseyin (a.s) bu iki kişinin şahadetiyle, inkılabın rehberlerinden Irakta bulunanlarını kaybetmiş oldu. Kufe şehri, zillate, utanç verici tefrikaya, dağınıklığa kapıldı. Korku ve vahşet gölgesi şehrin her tarafını sarmış oldu. sonuçta kan içen cellatlar halka hakim oldular.

IRAK'A DOĞRU HARAKET

Karşılaşılan darbe ve sarsıntılar Ben-i Ümeyye hükümetinin temelini sarsmıştı. Özellikle hükümetin siyasetçileri, İmam Hüseyin (a.s)'ın Mekke'de kendi hareket odak naktası oluşturduğunu veya kısa bir sürede bunu gerçekleştireceğini sezmişlerdi. Zira Yezid, korku ve endişesinden dolayı, Şam'dan Ömer b. Said b. As'ın komutasında ki bir orduyu göndererek ne pahasına olursa olsun ve nerde olursa olsun Hüseyin (a.s)'ı katletmesini istedi.

Ben-i Ümeyye ordusunun Beyt-ullah-i Haram'a (Mekke şehrine) doğru yola çıktığı haberi İmama'a ulaşınca, kendisi yüzünden Allah'ın evinin sayyınlığını çiğmelerini istemiyordu. Çünkü Yezid ve ordusunun Allah'ın evinin, hacı ve ziyaretçilerin hürmetine dikkat etmeyeceğini çok iyi biliyordu. Bunun için Mekke'den ayrılmaları ve Irak'a doğru hareket emrini verdi.

Aynı zamanda kendi emrinin sonucuna vakıf idi ve nelerle karşılaşacağını biliyordu. Bu hakikatı Mekke'den çıkacakları zaman buyurdıkları hutbelerinde hatırlattılar.-şöyle buyurdular:

"Hamd ve sena sadece zatı mukaddesi ilahi'ye aittir. Onun istediği her şey vuku bulacaktır. Ona, tevekkülden başka hiç bir güç ve kudret yoktur. Allah'ın salat ve selamı Resul'üne olsun. Ölüm

Adem oğluna karar kılınmıştır, onun süsüdür bu, aynen gerdanlığın genç kızın boynunda süs olması gibidir. Ben, yakub'un yusuf'u görmeye isteki.

olduğu kadar ben den öncekileri görmeye nekadarda istekliyim. Sanki aç kurtların Uevavis ile Karhelâ arasında bana saldırdıklarını görür gibiyim. Sonunda karınlarını benden doyurmuş oluyorlar. Allahın kaza kalemiyle yazılmıştır kurtuluş ve çare yoktur." İmam Hüseyin (a.s)'in İrağa doğru hareket etmesi birçok dost ve yakınlarına ağır geliyordu. İmam'ın öldürülmesinden korkuyorlardı. Bununla beraber İmam çıkmalarında ısrarlı idiler ve kendilerinin öldürüleceğini de açıklamış oldular. İbn-i Abbas, İmam'dan gideceği yönü değiştirmesini istediği zaman ona şöyle buyurdular.

"...Allah'a and olsun ki bu cemaat kalbimi göğsümden çıkarmayınca kadar benden ellerini çekmeyeceklerdir. Bunu yaptıkları zaman Allah onlara öyle birini musallat edecektir ki onları zillet ve rezalete sürükleyecek ve en kötü ve aşağılık bir hale getirecektir."

Kardeşi Muhammed b. Hanefi'ye hitaben ise şöyle buyurdular: "Senden ayrıldıktan sonra istirahat ediyordum ki Allahın Resulü rüyamda şöyle buyurdu: Ey Hüseyin: Çık artık. Allah senin ölmeni istiyor".

Yine Abdullah b. Zubeyre şöyle buyurdu: "Allah'a andolsun ki, böceklerin yuvasında dahi olsam oradan dışarı çıkarırlar ve bende olan isteklerini temin ederler. Nasıl olursa olsun benim hakkıma riayet etmeyecekler.

Aynen Yahudilerin "Cumartesi" önüne riayet etmedikleri gibi." Hazretin, şahadetine istisna olduğu halde, Hüseyin kervanı yola koyuldu. Aynı zamanda kendi şahadetinin, Allahın dinine en iyi bir şekilde yardım edeceğini biliyordu.

Kendisinden başka Allah'ın dinine yardım edecek biri yoktu. Bu yüzden İmam (a.s) yoluna devam ederek gerçek başarı için tarihin göğsünü yardı. Kendi şahadetiyle, değerli kanlarını takdim etmekle, hayat verici İslam mektebini devamlı kılacağına inanıyordu.

İrağ'a hareketleri boyunca zorluklarla karşılaşılıyorlar ve onlardan Irak ve halkın durumunu soruyorlardı. Onların kafi cevabı şöyleydi: Kılıçlar Ben-i Ümeyye ile kalpler sizinledir. Elbette Hazret durumdan haberdar idi ve siyasi zorluğun halka galip geleceğini biliyordu. Halkın iki

kudret arasında kalacağını, bir taraftan Ehl-i Beyt mektebinin nüfuzu ve etkisi ile İslami hayatın zorluğu, diğer bir taraftan Ben-i Ümeyye'nin korkulu sultanı ve kudreti arasında kalacağını biliyordu. Dünya sevgisi rahatlık ve serbestliği düşünüyorlardı...

İmam Hüseyin (a.s) bütün basnlara rağmen İslam Ümmet'inin büyük bir hareketten başka bir şeyle uyanamayacağını biliyordu. İşte kenî ve yanındakilerin şahadeti bu büyük hareketi oluşturmaktaydı. Ümmetin uyanmasına vesile olacaktı. Nitekim böyle de oldu. İmam'ın İrağ'a hareketi sırasında, Emevi siyasetçileri arasında İmam'ı

Kufe'ye gitmeye zorunlu kılma gibi öneriler tartışılmaktaydı. Böylece İnkılap kıvılcımları oluşmadan katledilmesi isteniyordu. Ama İmam (a.s) onların bu zorunlu görüşüne aldırmandan hareketini Kerbelâ'ya doğru devam ettirerek, o haince planları su üstüne çıkardı.

Kerbelâ, inkılap beşiği, kahramanların katledildiği yer, kalıcı, büyük, yüce izzet ve iftihar sembolü...

Şeyh Mufid'in İrşad'ı.

Şeyh Müfid İrşad'da, Muslim b. Akil'in haletinin açıklanması bölümünde s. 188.

Mektul-ul Huseyin s. 177.

Mektul-ul Huseyin -Kıyam-ı Muslim s. 179.

Maktul-ul Huseyin-Kıyam-ı Muslim s. 179.

Maktul-ul Hüseyin s. 193.

Maktul-ul Huseyin s. 194-145-197.

.Maktul-ul Hüseyin s. 194-195-197